

Bilag 2.

Marts 1954.

Efter det foreliggende lovforslag er det en stor og uensartet gruppe personer, for hvem den endelige behandling henlægges til domstolene. Disse kommer til at virke som sidste instans, både når der er tale om,

- 1) at nogen, som hidtil har nydt friheden, berøves den, og når
- 2) de, hvem friheden allerede er berøvet, forlanger frihedsberøvelsen ophævet.

For begge grupper af sager foreskriver lovforslaget uden forskel, at der skal ske en mundtlig domsforhandling, ved hvilken den frihedsberøvede som hovedregel skal være personlig tilstede, og med beskikkelse af sagfører for ham. Forhandlingen skal slutte med en dom.

Når anke finder sted, skal det samme gentages: sagførerbeskikkelse og mundtlig domsforhandling med personlig tilstedebri- gelse af den frihedsberøvede.

Man kan ikke se rettere, end at det er tvivlsomt,

- a) om dette apparat vil virke efter sin hensigt,
- b) om det uden altfor store vanskeligheder kan indpasses i domstolenes normale arbejdsplan, og
- c) om det også udadtil overfor den almindelige bevidsthed vil fremtræde som en rimelig gennemførelse af bestemmelsen i grl. § 71, stk. 6.

Der indlægges, ifølge de oplysninger man har kunnet skaffe, årlig ca. 3 500 patienter på vore sindssygehospitaler, og der plejer at ligge ca. 10 000 patienter, hvoraf ca. 1 500 må antages anbragt mod deres vilje, jfr. Tyge Haarløv: Administrativ Frihedsberøvelse 1948, pag. 11, note 1.

På åndssvageanstalter indlægges ca. 1 500 patienter om året, og der er anbragt ca. 12 000 patienter; for ca. 400 af disse antages det, at frihedsberøvelsen er en realitet.

Med hensyn til tuberkulose og andre grupper af syge — de, som lider af epidemisk sygdom, og de, som underkastes ka-

rantæne — har man ikke sikre oplysninger.

Antallet af indsættelser af alimentanter til afsoning af bidrag er for tiden 500—600 årlig.

På arbejds- og tvangsarbejdsanstalter indlægges årlig ca. 3 100 personer, hvoraf ca. 1 500 ved politiets bistand.

Ca. 1 400—1 500 børn fjernes for tiden årlig fra hjemmene. Der må vist ganske løseligt regnes med, at nogle hundrede anbringes mod forældrenes vilje, og at et ikke ringe antal forældre efter anbringelsen ønsker børnene hjemgivet.

Ved bedømmelsen af betydningen af disse tal for beregningen af de praktiske virkninger af det foreliggende lovforslag må man gøre sig klart, at ikke blot protest mod indlæggelser, men som før bemærket også besværinger over nægtede udskrivninger kan kræves forelagt retten og forhandlet mundtligt. Derfor spiller varigheden af de forskellige arter af frihedsberøvelse en rolle, idet den er bestemmende for, om man af den enkelte kan vente rejst alene en enkelt sag eller en kontinuerlig række af sager — hver gang med sagførerbeskikkelse, mundtlig forhandling, henbringelse til retten og dom.

De fleste åndssvage er antagelig anbragt for *meget lang tid*, mange for livstid.

Det samme gælder mange sindssyge, men naturligvis ingenlunde alle.

De forskellige andre syge tæller som nævnt næppe meget, og de er antagelig kun anbragt *over kortere perioder*.

Alimentanternes afsoning er næppe særlig langvarig — efter oplysninger vedrørende året 1953 gennemsnitlig 34 dage for mænd og 10 dage for kvinder. Hyppigt drejer det sig om rutinerede gengangere. Noget længere er formentlig anbringelser i arbejds- og tvangsarbejdsanstalt og drankerhjem. Man kan måske tale om disse grupper som *mellemlange anbringelser*.

Det vil nu først være nødvendigt for